

חולין פרק ד בהמה המקשה דף סט

הבהמה עצמה, מהמילה 'פרסות' למדו למעט שעובר בדמות יונה אסור, מהמילה 'פרסה' למדו שעובר שיש לו פרסה אחת שלא שסועה לשניים מותר. ר' שימי אמר שעובר נקרא בהמה ולמדו מכך שכתוב 'בהמה.. בהמה אתה תאכלו' לרבות בהמה שבתוך בהמה.

המקדיש רגל של בהמה ר' מאיר ור' יהודה אומרים שרק אותו האיבר קדוש ומוכרים את הבהמה, שכתוב "כל אשר יתן ממנו לה' יהיה קדש" ולמדו מהמילה 'ממנו' שחלק מהבהמה קדש לבדו. ר' שמעון ור' יוסי אומרים שחל ההקדש על כל הבהמה שלמדו מהמילה 'יהיה' שכל הבהמה קדושה. במשנה כתוב שאיברים או עובר לא נעשים תמורה לקרבן ומסביר ר' שימי שהמשנה כדעת ר' שמעון שמקיש תמורה למעשר בהמה שאינו נוהג באברים או עוברים למרות שעובר נקרא 'בהמה', ר' יוסי אומר שכשם שהמקדיש רגל מתקדשת כל הבהמה כך העושה איבר תמורה נהיית כל הבהמה תמורה.

בהמה מעוברת שנשחטה מותר כל בשרה באכילה כולל העובר ונקרא בן פקועה שאינו צריך שחיטה, אם העובר הוציא את ידו מרחם אמו קודם שנשחטה דעת חכמים שאמנם היד לא מותרת באכילה אבל אינה מטמאה כנבלה, אם הוציא את ידו באמצע השחיטה בין סימן ראשון לסימן שני מצטרפים שתי הסימנים לטהרו ואינו מטמא למרות שאסור באכילה.

בן פקועה שבא על בת פקועה ונולד להם וולד אינו צריך שחיטה, אם בא על בהמה רגילה ונולד ולד למ"ד שחוששים לזרע האב אין לוולד תקנה שחציו מאמו צריך שחיטה ואינו נותר על ידי שחיטה היות וחציו פטור משחיטה ונחשב כבשר ולא כסימנים, בן פקועה שהוציא ידו ונאסרה שבא על בת פקועה ונולד להם וולד אינו צריך שחיטה שלא נחשב שהבן נולד מכח איסור כשם שבכל בהמה לא נחשב שהבן נולד מכח חלב ודם שאסורים באכילה. ר' ירמיה הסתפק בת פקועה שהוציאה ידה ונאסר האיבר באכילה האם מותר לשתות את חלבה כשם שמותר חלב כל בהמה ולא נאסר משום אבר מן החי או שהיות ואין ליד היתר בשחיטה אסור כחלב טרפה, תיקו.

החותך חלק מעובר בתוך מעי אמו ונשחטה אימו מותר באכילה אבל החותך חלק מבהמה קודם שחיטה ונשאר בתוכה כגון את הטחול אסור באכילה שכתוב "וכל בהמה מפרסת פרסה ושסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו", ולמדו מהמילים 'וכל.. בבהמה אתה תאכלו' שכל מה שנמצא בתוך הבהמה מותר לאכול, מהמילה 'אותה' למדו למעט שרק אם הבהמה עצמה שלמה מותר לאכול את העובר אבל לא חתיכה מגוף